

Настъпваше есень. Нощитѣ започнаха да ставатъ студени. Листата на дърветата въ гората взеха да пожълтяватъ. Хората отъ селото тръгнаха по гората да съкатъ листници. Тѣ се качваха по високитѣ джбови дървета и осичаха по-младитѣ листнати клони. Следъ нѣкой день, когато зелената шума позасъхнѣше, складаха клончетата между оголенитѣ клони на дърветата като купи сѣно. Така листницитѣ се запазваха зелени презъ зимата, за храна на добитъка.

Единъ день бай Найдень се върна отъ селската ковачница и донесе голѣма брадва, наточена като бръсначъ. Той впрегна воловетѣ, тури бравдата въ колата и се приготви за пѣтъ.

— Керо, — извика той на жена си, — нагледвайте съ Боча царевичката на хармана, да я не кълватъ кокошкитѣ, а пъкъ азъ ще отида въ гората да съка листници. Заесенява се вече, нѣма време за губене.

На двора бѣше и Бочо, момченцето му, ученикъ отъ първи класъ.

— Татко, искамъ и азъ да дойда съ тебе въ гората! — извика той, — вземи ме; следъ обѣдъ нѣмаме училище.

— Стой тукъ и помагай на майка си! — сърдито отвърна бащата. — Защо ми си въ гората?

— Найдене, че вземи и детето да се поразходи! — обади се майката. — Все ще ти помогне нѣщо.

— Ще помогне!.. Само за бела... Хайде, нека се качва! — рече бащата, и Бочо се метна при него въ колата.

Щомъ стигнаха въ гората, бащата се залови на работа. Найнапредъ отсѣче две дълги прави дървета, които му трѣбваха за нѣкаква домашна потрѣба. Изкастри ги добре, като остави само на върховетѣ по единъ чаталъ. После закачи бравдата на пояса си, полази по едно разклонено дърво и се залови да